

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 • 50 • 2009

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA

MÁSODIK SZEKCIÓ

KENEDI kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(31475/05. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2009. május 26.

Ezen határozat az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdésében foglalt körülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.

A Kenedi kontra Magyarország ügyben,

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Françoise Tulkens, *Elnök,*

Ireneu Cabral Barreto,

Vladimiro Zagrebelsky,

Danutė Jočienė,

Sajó András,

Nona Tsotsoria,

Işıl Karakaş *bírák*

és Sally Dollé, *Hivatalvezető*

2009. május 5-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (31475/05. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. Cikke alapján egy magyar állampolgár, Kenedi János („a kérelmező”) 2005. augusztus 10-én terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőt Csapó A., Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) dr. Hölzl Lipót Képviselő képviselte az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumból.

3. A kérelmező azt állította, hogy a magyar hatóságok elhúzódo vonakodása attól, hogy bírósági végzésben engedélyezett korlátlan hozzáférést biztosítsanak számára egyes dokumentumokhoz, megakadályozta őt abban, hogy eleget tegyen egy szakmai kötelezettségvállalásnak, nevezetesen, hogy objektív tanulmányt írjon a magyar állambiztonsági szolgálat 1960-as évekbeli működéséről. Képtelen volt elérni a bírósági végzés ésszerű időn belüli végrehajtását.

4. A kérelmező és a Kormány is észrevételeket terjesztett elő az ügy érdemével kapcsolatban (59. szabály 1. szakasz).

A TÉNYEK

I. AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

5. A kérelmező 1947-ben született és Budapesten él.

6. A történész foglalkozású kérelmező szakterülete a diktatúrák titkos szolgálatainak működése, a totalitárius rezsimek politikai rendőrségeinek összehasonlító tanulmányozása, valamint a szovjet típusú államok működése. Számos művet publikált ezen a területen.

7. Abból a célból, hogy tanulmányt tegyen közzé a Belügyminisztérium magyar állambiztonsági szolgálatának 1960-as évekbeli működéséről, a kérelmező 1998. szeptember 21-én kérte a Minisztériumtól, hogy biztosítson számára hozzáférést a Minisztériumban elhelyezett egyes iratokhoz.

8. Kérelmét 1998. november 10-én elutasították; a Minisztérium egy 1998. október 29-i határozatra hivatkozott, amely 2048-ig államtitokká minősítette az iratokat.

9. 1998. december 10-én a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény 21. §-a alapján a kérelmező pert indított a Minisztérium ellen. Korlátlan hozzáférést követelve az iratokhoz előterjesztette, hogy a kért adatok folyamatban lévő történelmi kutatásaihoz szükségesek.

10. 1999. január 19-én a Fővárosi Bíróság a kérelmező javára döntött, és kutatási célra hozzáférést biztosított számára az iratokhoz. A bíróság észrevételezte, hogy a szóban forgó iratokat a kommunista időszakban minősítették. Az államtitokról és a szolgálati titokról szóló 1995. évi LXV. törvény 28. § (2) bekezdése alapján 1996. június 30-ig felül kellett volna vizsgálni az iratok minősítését. Mivel a felülvizsgálat nem történt meg, az iratok 1996. július 1-jén a törvény erejénél fogva – az 1998. október 26-i határozattól függetlenül – elveszítették minősített jellegüket.

11. 1999. április 20-án a Legfelsőbb Bíróság elutasította az alperes fellebbezését, mivel az a rendelkezésre álló határidőn túl került benyújtásra.

12. 1999. november 1-jén a Minisztérium titoktartási nyilatkozat tétele mellett hozzáférést ajánlott a kérelmező számára.

13. 2000. október 10-én a kérelmező az ítélet végrehajtását kérte azzal érvelve, hogy az alperes által támasztott titoktartási feltétel elfogadhatatlan. 2000. december 21-én megkezdődött a végrehajtási eljárás, végrehajtást elrendelő végzés került kibocsátásra. Indoklásában a Fővárosi Bíróság észrevételezte, hogy az alperesnek nem volt joga titoktartást követelni a kérelmezőtől a végrehajtható ítéletben biztosított hozzáférés előfeltételeként.

14. Fellebbezés nyomán 2001. november 21-én a Legfelsőbb Bíróság helyben hagyta a 2000. december 21-én kelt határozatot, de az indoklásból törölte a titoktartási kötelezettséggel kapcsolatos észrevételt.

15. Közben, 2001. június 12-én, a Minisztérium pert indított a végrehajtás megszüntetése iránt. 2002. február 25-én a Pesti Központi Kerületi Bíróság elutasította a keresetet, megállapítva, hogy az alperes 1999. november 1-jén tett javaslata elégtelen volt, ezért a végrehajtási eljárás

megindítása jogszerű volt. 2002. október 15-én a Fővárosi Bíróság elutasította a Minisztérium fellebbezését.

16. 2002. október 29-én a Minisztérium a dokumentumokhoz való hozzáférésre jogosító engedélyt bocsátott ki a kérelmező számára azzal a korlátozással, hogy amennyiben „államtitoknak” minősülő információ birtokába jut ilyen módon, azt nem teheti közzé.

17. Mivel a Minisztérium nem engedélyezett minden dokumentumra kiterjedően korlátozásmentes hozzáférést, a bíróság megállapította, hogy a végrehajtási végzésben foglaltak nem kerültek végrehajtásra, s 2003. június 23-án 100000 forint (megközelítőleg 400 euró) bírsággal sújtotta a Minisztériumot.

18. 2003. december 18-án egy kivétellel mindegyik dokumentum átadásra került az Országos Levéltár számára, így azok nyilvánossá váltak.

19. 2004. október 22-én további 300000 forint (megközelítőleg 1200 euró) végrehajtási bírság került kiszabásra az egyetlen, továbbra is minősített dokumentum miatt. A Minisztérium kifogást terjesztett elő arra hivatkozva, hogy már nem rendelkezett a dokumentummal, mivel az 2004. február 6-án átadásra került a Honvédelmi Minisztérium Levéltára számára.

20. 2005. január 26-án a Kerületi Bíróság elutasította az alperes kifogását, megállapítva, hogy a dokumentum fizikai fellelhetőségében bekövetkezett változás nem mentesítette a Minisztériumot azon kötelezettség alól, hogy hozzáférést biztosítson a kérelmező számára.

21. 2005. június 10-én a Kerületi Bíróság elutasította a Minisztérium azon kérelmét, hogy állapítsa meg a Levéltár jogutódlását az ügyben.

22. 2006. január 24-én a Fővárosi Bíróság hatályon kívül helyezte a 2004. október 22-i, 2005. január 26-i és 2005. június 10-i határozatokat, és új eljárásra utasította az elsőfokú bíróságot.

23. 2006. április 21-én a Kerületi Bíróság ismét elutasította a Minisztérium azon kérelmét, hogy állapítsa meg a Levéltár jogutód voltát az ügyben. 2006. július 4-én azonban a Kerületi Bíróság megállapította az újonnan alapított Önkormányzati és Területfejlesztési Minisztérium jogutódlását. 2006. október 20-án a Kerületi Bíróság elutasította az új Minisztérium azon kérelmét, hogy a jogutódlás lerendezéséig állapítsa meg a per félbeszakadását.

24. 2007. június 5-én a Fővárosi Bíróság elutasította az új Minisztérium által a 2006. április 21-i, július 4-i és október 20-i határozatok ellen benyújtott fellebbezéseket. A Minisztérium által előterjesztett, Legfelsőbb Bíróság általi felülvizsgálatra irányuló kérelem sikertelen volt.

25. A kérelmező mostanáig nem kapott korlátlan hozzáférést a szóban forgó, fennmaradt dokumentumhoz.

II. RELEVÁNS HAZAI JOG

26. A személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény 21. bekezdése kimondja:

„(1) Ha a közérdekű adatra vonatkozó igényét nem teljesítik, az igénylő a bírósághoz fordulhat.

(2) A megtagadás jogszerűségét és megalapozottságát az adatot kezelő szerv köteles bizonyítani.

(3) A pert a megtagadás közlésétől ... számított 30 napon belül az ellen a szerv ellen kell megindítani, amely a kért felvilágosítást megtagadta.

...

(6) A bíróság soron kívül jár el.

(7) Ha a bíróság a kérelemnek helyt ad, határozatában az adatkezelő szervet a kért közérdekű adat közlésére kötelezi.”

27. Az államtitokról és a szolgálati titokról szóló 1995. évi LXV. törvény 28. § (2) bekezdése (amely 1995. július 1-jén lépett hatályba) kimondja:

„Az 1980 előtt keletkezett, minősített iratok minősítésének felülvizsgálatát e törvény hatálybalépésétől számított 1 éven belül be kell fejezni, e határidő elteltével minősítésük megszűnik.”

A JOG

I. ELFOGADHATÓSÁG

28. A kérelmező a szakmai, történeti kutatás céljából a magyar állambiztonsági szolgálattal kapcsolatos, 1960-as években keletkezett dokumentumokhoz számára hozzáférést biztosító bírósági ítélet hosszadalmas végre nem hajtását panaszolta. Az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdésére, a 10. Cikkre, és a 13. Cikkre hivatkozott. A Kormány vitatta a kérelmező állításait.

29. A Bíróság megjegyzi, hogy a panaszok nem nyilvánvalóan alaptalanok az Egyezmény 35. Cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben. Továbbá megjegyzi, hogy semmilyen más alapon sem elfogadhatatlanok. Ezért elfogadhatóvá kell őket nyilvánítani.

II. AZ EGYEZMÉNY 6. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

30. A kérelmező panaszolta, hogy képtelen volt elérni a javára szóló jogerős bírósági határozat ésszerű időn belüli végrehajtását, ami sérti az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését. A 6. Cikk 1. bekezdésének releváns része kimondja:

“Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét ... bíróság ... ésszerű időn belül ... tárgyalja ... polgári jogi jogai ... tárgyában”

31. A Kormány előterjesztette, hogy a kérelmező magatartása – nevezetesen ragaszkodása ahhoz, hogy minden dokumentumhoz korlátlan hozzáféréssel rendelkezzen – hozzájárult az eljárás elhúzódásához. A Kormány véleménye szerint a Legfelsőbb Bíróság 2001. november 21-i határozata minden jogalaptól megfosztotta a kérelmező azon követelését, hogy közzététel céljából minden dokumentumhoz korlátlan hozzáférést kapjon. Mindenesetre az 1999. január 19-i alapítélet csak kutatási célra engedélyezett hozzáférést a kérelmező számára.

32. A kérelmező vitatta e nézeteket.

A. A 6. Cikk 1. bekezdésének alkalmazhatósága

33. A Bíróság észrevételezi, hogy a hazai bíróságok elismerték a kérelmező által követelt hozzáférés alapjául szolgáló jog létezését. A hozzáférés a történész foglalkozású kérelmező számára szükséges volt ahhoz, hogy egy történeti tanulmány közzétételét elvégezhesse. A Bíróság megjegyzi, hogy a szándékolt közzététel az Egyezmény 10. Cikk alapján a kérelmezőt megillető véleménynyilvánítás szabadságának körébe esik. Ebben az összefüggésben a Bíróság emlékeztet arra, hogy a véleménynyilvánítás szabadságához fűződő jog „polgári jogi jognak” minősül a 6. Cikk 1. bekezdésének céljaira. Továbbá, ezen utóbbi rendelkezés alkalmazhatóságát a felek nem vitatták.

34. A Bíróság ilyen módon meggyőződött arról, hogy az ügy tárgya a 6. Cikk 1. bekezdésének polgári jogi vonatkozása alá esik.

B. Megfelelés a 6. Cikk 1. bekezdésének

35. A figyelembe veendő időszak 1998. november 10-én kezdődött – amikor a kérelmező első kérelmét elutasították – s mostanáig nem ért véget. Ezzel kapcsolatban a Bíróság megismétli, hogy a bírósági ítéletek végrehajtását a 6. Cikk céljaira a „tárgyalás” integráns részének kell tekinteni (*Hornsby v. Greece*, 19 March 1997, § 40, *Reports of Judgments and Decisions* 1997-II). Az időszak ilyen módon három bírósági szinten és a végrehajtási szakaszt is figyelembe véve mintegy tíz és fél éve tart.

36. A Bíróságot nem győzte meg a Kormány azon állítása, hogy a kérelmező végrehajtás iránti igénye megalapozatlan (ld. fenti 31. bekezdés), az eljárás pedig hiábavaló volt. Ellenkezőleg, a Bíróság észrevételezi, hogy a Legfelsőbb Bíróság 2001. november 21-i határozatát követően a bíróságok számos más alkalommal is érdemben foglalkoztak az üggyel, újból és újból a kérelmező javára döntöttek, s a bírósági határozatban foglaltaknak való meg nem felelés miatt még bírsággal is sújtották az alperest (ld. fenti 13.-24. bekezdés).

37. A Bíróság megismétli, hogy az eljárás hosszának ésszerű voltát az eset egyedi körülményeinek fényében, és az alábbi kritériumokra figyelemmel kell megítélni: az ügy bonyolultsága, a kérelmező és a releváns hatóságok magatartása, valamint a per tétje a kérelmező számára (ld. többek között *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

38. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. Cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (ld. fent idézett *Frydlender*).

39. A benyújtott dokumentumokat megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. A kérdéssel kapcsolatos esetjogára figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az "ésszerű idő" követelményének.

Ezért az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését megsértették.

III. AZ EGYEZMÉNY 10. CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

40. A kérelmező azt is panaszolta, hogy a Minisztérium elhúzódoz vonakodása attól, hogy a szóban forgó dokumentumokhoz korlátlan hozzáférést biztosítson, megakadályozta őt abban, hogy objektív tanulmányt tegyen közzé a magyar állambiztonsági szolgálat működéséről.

41. A Bíróság úgy véli, hogy a panaszt az Egyezmény 10. Cikke alapján kell vizsgálni, melynek releváns része kimondja:

„1. Mindenkinnek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához. Ez a jog magában foglalja a véleményalkotás szabadságát és az információk, eszmék megismerésének és közlésének szabadságát országhatárokon tekintet nélkül és anélkül, hogy ebbe hatósági szerv beavatkozhasson. ...

2. E kötelezettségekkel és felelősséggel együtt járó szabadságok gyakorlása a törvényben meghatározott, olyan alakszerűségeknek, feltételeknek, korlátozásoknak vagy szankcióknak vethető alá, amelyek szükséges intézkedéseknek minősülnek egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság ... védelme ... céljából.”

42. A Kormány elfogadta, hogy beavatkozás történt a kérelmező véleménynyilvánítás szabadságához fűződő jogába. A Kormány előterjesztette, hogy a szóban forgó dokumentumok visszamenőleges hatállyal történt minősítése a nemzetbiztonság törvényes célját szolgálta,

amely területen az Államok bizonyos terjedelmű mérlegelési jogkörrel rendelkeznek. Továbbá, a szóban forgó tanulmány a kérelmező saját hibájából nem készült el, mivel hajlíthatatlanul ragaszkodott a teljes mértékben korlátlan hozzáféréshez. A kérelmező vitatta e nézeteket.

43. A Bíróság észrevételezi: a Kormány elfogadta, hogy beavatkozás történt a kérelmező véleménynyilvánítás szabadságához fűződő jogába. A Bíróság hangsúlyozza, hogy az eredeti iratokhoz való, törvényes történeti kutatás céljából történő hozzáférés a kérelmező véleménynyilvánítás szabadságához fűződő jogának lényeges elemét képezi (ld. *mutatis mutandis*, *Társaság a Szabadságjogokért kontra Hungary*, no. 37374/05. sz. kérelem, 35-39. bek., 2009. április 14.).

A kérelmező számára a 10. Cikk 1. bekezdése alapján biztosított jogokba való beavatkozás sérti az Egyezményt, ha a beavatkozás nem felel meg a 10. Cikk 2. bekezdésében foglalt feltételeknek. Ezért azt kell eldönteni, hogy a jelen beavatkozás „törvényben meghatározott” volt-e, az azon bekezdésben foglalt törvényes célokat vagy célok valamelyikét szolgálta-e, és „szükséges volt-e egy demokratikus társadalomban” azon célok eléréséhez.

44. A Bíróság megismétli, hogy a 10. Cikk 2. bekezdésében foglalt „törvényben meghatározott” („*prescribed by law*”) kifejezés a jogszerűség ugyanazon fogalmára utal, mint amire az Egyezmény más helyen hivatkozik, amikor ugyanezen vagy hasonló kifejezést – nevezetesen a 8-11. Cikk 2. bekezdésében „törvényben meghatározott” (*in accordance with the law*), illetve „törvényben meghatározott” (*lawful*) – használ. A jogszerűség Egyezménybeli fogalma a hazai jognak való megfelelés előírásán túl olyan minőségi követelményeket is támaszt a hazai joggal szemben, mint az előreláthatóság és általánosságban az önkényesség hiánya (ld. *Rekvényi v. Hungary* [GC], no. 25390/94, § 59, ECHR 1999-III).

45. A Bíróság észrevételezi, hogy a bíróság a kérelmező számára a szóban forgó dokumentumokhoz hozzáférést biztosító bírósági ítéletet hozott (ld. fenti 10. bekezdés). Ezt követően vita merült fel a hozzáférés terjedelmét illetően. A Bíróság azonban megjegyzi, hogy az ezt követő, végrehajtás iránti eljárás során a hazai bíróságok újból és újból az eredeti határozattal összhangban, a kérelmező javára döntöttek, és bírsággal sújtották az alperes Minisztériumot. Ilyen körülmények között a Bíróság nem tehet mást, mint hogy levonja a következtetést, miszerint az alperes Állam hatóságainak makacs vonakodása attól, hogy a végrehajtást elrendelő végzésben foglaltaknak eleget tegyenek, a hazai jog semmibe vételét jelentette, és önkényességgel volt egyenértékű. E magatartás alapvetően obstruktív jellege nyilvánul meg abban is, hogy az eljárás hossza tekintetében a magatartás az Egyezmény 6. Cikke 1. bekezdése megsértésének megállapításához vezetett (ld. fenti 39. Cikk). A Bíróság úgy véli, hogy a hatóságokra ruházott hatalommal való ilyen visszaélés nem minősíthető „törvény által előírt” intézkedésnek.

Ebből következik, hogy az Egyezmény 10. Cikkét megsértették.

IV. A 13. CIKKNEK AZ EGYEZMÉNY 10. CIKKÉVEL ÖSSZEFÜGGÉSBEN TÖRTÉNT MEGSÉRTÉSE

46. Végül a kérelmező panaszolta, hogy a 10. Cikkre alapozott panasza tekintetében nem állt rendelkezésére a 13. Cikk által megkövetelt hatékony jogorvoslat. A 13. Cikk kimondja:

„Bárkinek, akinek a jelen Egyezményben meghatározott jogait és szabadságait megsértették, joga van ahhoz, hogy a hazai hatóság előtt a jogsérelem hatékony orvoslását kérje az esetben is, ha e jogokat hivatalos minőségben eljáró személyek sértették meg.”

A Kormány előterjesztette, hogy a kérelmező által igénybe vett jogorvoslatok hatékonyak voltak az adott körülmények között. A kérelmező vitatta a véleményt.

47. A Bíróság megismétli, hogy az Egyezmény 13. Cikke hazai hatóság előtti hatékony jogorvoslatot biztosít minden olyan személy számára, aki érvekkel alátámasztott alapon állítja, hogy az Egyezményben számára biztosított jogokat és szabadságokat megsértették. A Bíróság úgy véli, hogy az ezen Cikk alapján az Államokra háruló kötelezettség annak a kötelezettségnek a biztosítását is magában foglalja, hogy a hatáskörrel rendelkező hatóságok végrehajtják a nyújtott jogorvoslatot (v.ö. Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya 2. Cikk 3. bekezdés (c) pont). A Bíróság számára elképzelhetetlen lenne, ha a 13. Cikk biztosítaná a jogorvoslati jogot és megkívná annak hatékony voltát, de nem garantálná a sikeresen igénybe vett jogorvoslat végrehajtását. Ellenkező álláspont megengedése olyan helyzeteket eredményezne, amelyek összeegyeztethetetlenek lennének a jogállamiság elvével, amelynek tiszteletben tartását az Egyezményt megerősítő Szerződő Államok vállalták (ld. *mutatis mutandis*, fent hivatkozott *Hornsby*, § 40).

48. A jelen ügyben az alperes Állam szerve, amelyet mindenek előtt köt a jogállamiság követelménye, hajthatatlanul ellenállt a kérelmező arra irányuló jogszerű kísérleteinek, hogy biztosítsa a hazai bíróságok által számára megítélt jog végrehajtását. Ilyen körülmények között a Bíróság úgy véli, hogy a kérelmező 10. Cikk alatti jogai megsértésének hazai szintű orvoslását célzó eljárás nem bizonyult hatékonnak.

Ebből következik, hogy az Egyezmény 10. Cikkével együtt olvasott 13. Cikket megsértették.

V. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

49. Az Egyezmény 41. Cikke kimondja:

“Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt

tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

50. A kérelmező nem kívánt vagyoni kártérítést követelni a megghiúsult kutatási projekt miatt, de 6000 euróra becsülte azt az összeget, ami a hazai hatóságok előtti eljárásban az ügynek szentelt időre és fáradságra figyelemmel nem vagyoni kárnak nevezhető.

51. A Kormány nem nyilvánított véleményt a kérdéssel kapcsolatban.

53. A Bíróság úgy véli, hogy a kérelmező nem vagyoni kárt szenvedett, és a teljes kért összeg megítélését tartja megfelelőnek.

B. Költségek és kiadások

53. A kérelmező 18000 eurót kért a hazai eljárásban felmerült jogi költségek megtérítésére. Ez az összeg 300 órányi, 15000 forintos óradíjú jogi munkának felel meg.

54. A Kormány nem nyilvánított véleményt a kérdéssel kapcsolatban.

55. A Bíróság esetjoga szerint a kérelmező akkor és annyiban jogosult a költségek és kiadások megtérítésére, hogyha bizonyítja, hogy azok ténylegesen és szükségszerűen merültek fel, és összegüket tekintve ésszerűek. A jelen ügyben – a birtokában lévő információkra és a fenti kritériumokra figyelemmel – a Bíróság 7000 euró megítélését tartja ésszerűnek a Bíróság által megállapított jogsértések megakadályozásának megkísérlése során a hazai eljárásban szükségszerűen felmerült költségek és kiadások tekintetében.

C. Késedelmi kamat

56. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Elfogadhatóvá *nyilvánítja* a kérelmet;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 10. Cikkét megsértették;

4. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 10. Cikkével együtt olvasott 13. Cikket megsértették;
5. *Megállapítja*:
 - (a) hogy az alperes Államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmező számára
 - (i) nem vagyoni kár tekintetében 6000 (hatezer) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét;
 - (ii) költségek és kiadások tekintetében 7000 (hétezer) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét;kell kifizetnie az alperes Állam nemzeti valutájában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után;
6. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2009. május 26-án, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Sally Dollé
Hivatalvezető

Françoise Tulkens
Elnök